

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concursuri, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	--

Nr. 376 Pres. ex 1935.

† VASILE,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul episcop al eparhiei Caransebeșului.

Subitului Cler și Popor dreptcredincios din această de Dumnezeu păzită eparhie: Har și milă dela Dumnezeu-Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos. Har dela smerenia noastră arhierescă binecuvântare.

„... Astăzi S'a născut:
Prunc din Duhul-Sfânt,
Fecioara-Curată...”

(Din colinda: „O, ce veste...”)

Iubiți fii sufletești!

Cu sufletul plin de iubire părintească și de îngrijorare pentru mântuirea Voastră îmi îndrept cuvântul cătră Voi la acest luminat praznic al Nașterii Domnului Nostru Iisus Hristos, cu gândul să Vă ajut și de data aceasta, ca să pătrundeți cu smerenie și creștinească evlavie în taina înțelegerii lui cea roditoare de multe și neprețuite binefaceri duhovnicești și de nesfârșite foloase mântuitoare de suflet.

Pentru că nu voiesc să nu știți Voi, iubiții mei, că a prăznui cu vrednicie un praznic sfânt și mare, cum este Nașterea cea după trup a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, atâta înseamnă: să-i înțelegi tâlcul duhovnicesc și rostul care a fost așezat în rândul marilor praznice din cursul anului bisericesc, să pricepi ce fapte, aparținând iconomiei de mântuire, rânduită pentru noi de Dumnezeu-Tatăl, sunt legate de dânsul, ce preț au acelea pentru mântuirea noastră și ce îndemnuri putem scoate din înțelegerea acestor lucruri pentru viața noastră de creștini.

Și încercând să facem acest duhovnicesc pelerinaj întru înțelegerea tainei praznicului de azi, iată ce putem cunoaște:

Nașterea cea după trup a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, întruparea Lui din Preacurata Fecioară Maria face parte din planul rânduit de Dumnezeu și Tatăl nostru Cel din ceruri din veci pentru mântuirea noastră.

În puterea atotștiinței Sale, Dumnezeu din veci A prevăzut căderea noastră, a oamenilor în păcat și mizeria mare ce a urmat de aci pentru sufletul și corpul omului. De aceea A binevoit a rândui, „după sfatul voiei Sale” și nesilit de nimeni, nașterea din femeie și „facerea sub lege” a Fiului Său, Cel împreună vecinic, „ca pe cei de sub lege să-l răscumpere” și ca pe această cale toți „să luăm moștenire fiiască”.

Să nu uitați, iubiții mei, cuvântul sfântului apostol Pavel (I. Tim. II, 4), care ne învață lămurit, că bunul Dumnezeu „voiește ca toți oamenii să se mântuiască”. Asemenea că Dumnezeu și Tatăl nostru „mai 'nainte de veci A rânduit înțelepciunea Sa, cea ascunsă în taină, spre mărirea noastră” (I. Cor. II, 7). Și aceasta s'a făcut „după hotărîrea cea mai 'nainte de veci, care o A făcut întru Hristos Iisus Domnul nostru” (Efes. III, 11).

Iată de ce auzim la acest praznic al Nașterii Domnului cântându-se așa frumos: „Taina cea mai 'nainte de veci” rânduită de Tatăl și de proroci prorocită, cu nașterea lui Hristos luminat se arată. Lumină spre descoperire neamurilor Se face „Cel ce este pururea”. Lumina cunoștinții adevărului asupra iconomiei de mântuire, plănuită de Dumnezeu și Tatăl pentru noi, fiii săi, ne răsare nouă prin nașterea lui Iisus, „Răsdrițul Cel de sus”.

Și iată de ce, prăznuind Nașterea lui Hristos, pentru ca acest praznic să ne fie de folos, trebuie să ne ridicăm mintea spre Vifleem, să ne înălțăm cugetul și să vedem în peșteră marea taină: cum ni S'a născut, „Prunc din Duhul Sfânt“, care ni-a deschis nouă iarăș raiul, venind spre noi, ca Dumnezeu, prin Preacurata Fecioară, desăvârșit rămânând în dumnezeire ca și în omenire.

Isvorul acestei iconomii de mântuire, rânduită de Dumnezeu Tatăl pentru noi oamenii trebuie să-l cautăm, iubii mei, în însuș rostul de baștină, ce ni S'a dat odată cu zidirea. Acela adevă, de a fi, cu întreagă gândirea și viețuirea noastră, spre lauda și preamărirea lui Dumnezeu, Ziditorul. După cum iarăș nimerit învață apostolul Pavel, că am fost rânduiți spre moștenire fiiască, prin Iisus Hristos, „ca să fim spre lauda măririi Sale“ (Efes. I, 12).

Așa se face că Acela Ce plecând cerurile S'a pogorit „ca ploaia pe lână“ în pântecul Fecioarei, acum dintr'ansa născându-Se, îndoit în fire, umple toate de slava Sa cea una cu a Tatălui. Ziditorul, „Cel mai 'nainte de veci“, pământean ca și noi Se face și înnoiește pe pământeni, luând asupra Sa „sălășuirea ieslei“ și scutecele și peștera, chipurile smereniei.

Iar dacă Dumnezeu Tatăl, vrând să ne mântuiască din robia păcatelor, n'a cruțat nici pe Unul născut Fiul Său, ci L-a „micșorat“ până la chipul nostru de rob, rânduint ca El să Se nască în peștera sarăcăcioasă și rece și să fie culcat în ieslea necuvântătoarelor, toate acestea și tot ce A mai făcut pentru mântuirea noastră, A făcut din iubirea Sa nemărginită față de noi, zidirea Sa și pentru nesfârșita Lui bunătate.

Lăsând deci, pe Fiul Său să ia asupra Sa trup omenesc, întru toate asemenea nouă, afară de păcat, Tatăl nostru Cel din ceruri A vrut să-și arate față de noi, fiii Săi, iubirea Sa, bunătatea, înțelepciunea, dreptatea și puterea Sa dumnezească fără de sfârșit. Așa ne învață, însuflat de Duhul Sfânt, sfântul Ioan Damascenul. Și acelaș adevăr îl exprimă și Psalmistul Împărat, când arată că în venirea lui Messia: „adevărul și îndurarea s'au întâmpinat, dreptatea și pacea s'au sărutat“ (Ps. LXXXV, 11).

De aceea, înțelegând această dumnezească arătare, sus pe scaun, în preajma Tatălui ceresc, „cetele cele mai presus de fire“ ale îngerilor și pământeni aici jos, pe pământ, s'au spăimântat de puterea nespūsă a Pruncului ce se naște, căci S'a arătat necuprins de minte, îndoit în fire: Dumnezeu și om.

Din aceeași pricină peștera ca un palat frumos împărătesc se arată și cu lumină și mireasmă cerească bine se împodobește, ca să adăpostească pe „Mielușaua“ ce vine să nască pe „Mielul lui Dumnezeu“. Ieslea nu se sfiește să primească în sine pe Cela ce cu cuvântul și prin învățătura și jertfa Sa ne-a deslegat din cătușele rușinoase ale păcatului.

Cu puterea Sa cea dumnezească Cuvântul Se amestecă, întru asemănarea trupului nostru, cu noi pământeni, prin unire neamestecată, ca să facă pe Adam, strămoșul, fără stricăciune. Arătându-Se prunc, prin înfășurarea în scutece, Mântuitorul desleagă legăturile greșalelor noastre, dăruindu-ne tuturor slobozire.

Deslegatu-s'a azi Adam cel întâi zidit, dar legat prin neascultare, și izbăvire s'a dăruit de Hristos tuturor credincioșilor. Împărățit-a iadul cu păcatul dela Adam până la Iisus. Dar născându-Se Mântuitorul, după trup din seminția lui David, pierde acum tirănia acelora, cea fără de rușine. Iată, iubii mei, atâtea temeuri ale bucuriei noastre de praznic.

Să nu credeți însă, iubii fii sufletești, că pentru Dumnezeu Cel ce are putere nemărginită n'ar fi fost date și alte căi spre mântuirea noastră din robia păcatului. Ori că El altfel decât prin întruparea Fiului Său n'ar fi fost în stare să ne mântuiască. A cugeta astfel ar fi pentru Dumnezeu o nemeritată jignire din partea noastră.

Nu, ci El ca atotputernic A ales, din mulțimea de căi ce-I stăteau la îndemână pentru mântuirea noastră, pe cea mai potrivită.

Căci se cădea ca Fiul Cel vecinic să Se facă, „sub ani“, Fiul omului. Așa înțelegem cum de se minunează Maica Fecioară văzând născându-Se ca un prunc, Cel ce „din pântec mai 'nainte de luceafăr S'a născut“ din Tatăl. Nu pricepea nici Ea cum El A venit în trup, spre a ridica și îmbrăca întru slavă firea omenească cea căzută.

Și totașa se cădea ca precum dintru început prin Cuvântul s'a zidit toată făptura, tot printr'ansul să se reînnoiască firea noastră cea stricată prin păcat. Cine altul decât Fiul, Cel ce este „chipul lui Dumnezeu“ și „icoana Tatălui“, să fi fost în stare să refacă în noi oamenii, chipul lui Dumnezeu, după care am fost zidiți, dar care a fost stricat prin păcatul lui Adam.

Tot asemenea cine altul putea fi mai în măsură să vorbească oamenilor despre Dumnezeu Tatăl decât Insuș Cuvântul, Cel de una și aceeaș ființă dumnezească cu El. Precum cele

ce se petrec în lăuntru omului, în cugetul și în inima lui, prin cuvântul rostit de el **se arată** mai lămurit, totașa tainele cele necuprinse de minte ale dumnezeirii nimeni altul nu ni le-ar fi putut destăinui mai pe înțeles, decât tocmai Cuvântul, Care se „sălășluște în sânurile Tatălui“.

Așa însă, prin întruparea Fiului cea din Maica Fecioară „poporul cel ce ședea oarecând în întunec și în umbră“ a văzut „lumina cea neînserată“, care A strălucit din Fecioară în peșteră. Și toți cei ce am fost omorâți prin pomul cunoștinții, prin Hristos Dumnezeu, Lemnul Vieții, Cel ce A odrăslit din Fecioară, am fost ridicați din nou la viață.

Impăratul Cel mare întrând în peștera cea mică ne îmbracă în slavă și pe noi cei micșorați și ca un Dumnezeu preainalt, cu nemăsurată micșorarea Sa, ne îmbogățește în har pe noi cei sărăciți.

Iar Fecioara născând, mai pre sus de fire și cu totul fără prihană, Viața cea ipostatnică, rana morții a vindecat și isvor al nemuririi s'a făcut pentru noi.

Impăratul tuturor „scriindu-Se, după porunca chesarului“, în Vifleemul Iudeii, A scris în cartea vieții pe omul cel robit morții.

De aceea se bucură toată zidirea, de nașterea cea din Vifleem.

Saltă soborul proorocilor văzând azi plinirea cuvintelor lor privind pe Messia: Că Dumnezeu și Ziditorul în zidire trupească S'a îmbrăcat. Căla ce „cu mână tare“ a zidit făptura, din pântecul zidirei Sale Se arată eșind. „O, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu, cât sunt de neajunse judecățile Tale și de neurmăte căile Tale“. (Rom. XI, 23.)

Fiecare din făpturile zidite de Dânsul mulțumită aduc Ziditorului, pentru că S'a arătat pe pământ ca un om pentru noi: Ingerii laudă, cerurile steaua, păstorii minunea. Magii daruri; prin smirnă moartea, prin aur puterea împărătească, prin tămâie stăpânirea și închinarea ca unui Dumnezeu, după cuviință, însemnând. Pământul peștera, pustiul ieslea iară noi pământeni, ca neam, pe Maica Fecioara, cu smerenie „Celui neapropiat“ aducem.

„Celui ce locuște întru lumina cea neapropiată“ și împreună ține toate prin dumnezeiască puterea Sa, Celuice pentru milostivirea Sa cea negrăită din Fecioară Se naște și în peșteră și în iesle caută sălășluire, să ne grăbim deci, credincioșii și noi, **fiecare pentru sine**, a I ne sui cu gândul în Vifleem și a-I purcede întru închinare.

Să mergem cu toții acolo unde Hristos S'a născut, având călăuză minții noastre steaua credinții. Spre Dânsul alergând cu Duhul să-L întâmpinăm în Vifleemul sufletului nostru. Aici de-L vom simți pe Iisus născându-Se, să-I aducem daruri de fapte bune.

Pentru harul mântuitor ce ni-a venit tuturor în dar, prin nașterea lui Hristos Domnul, Crăciunul nostru creștinesc și așa e cunoscut ca praznicul darurilor. În o vreme când greutățile cumplite ale vieții lipsesc de cele mai neapărat trebuincioase pentru viața zilnică pe atâția frați de ai noștri, cum am putea dăruia mai potrivit pe Pruncul dumnezeesc, născut în iesle, decât tinzând din prisosul nostru, celor „flămânzi și goi și fără adăpost“ — fie ei din nemijlocita noastră apropiere, fie din părțile greu bătute de foamete ale țării, cari toți adastă sprijinul și ajutorul nostru — **fiecare după cât îi dă mâna**.

Să dăm cu adevărat slavă lui Dumnezeu credincioșilor. Celuice pentru multă milostivire cu sărăcia și smerenia Sa cea din iesle A îmbogățit dumnezeeste pe toți cei sărăciți prin păcat. Să laudăm pe Cel ce A dat iarăș frumusețea cea dintâiu celor ce cinstesc cu credință prealăudată Nașterea Lui.

Veniți credincioșii să ne înălțăm cu duhul la cele înalte. Să vedem și să simțim dumnezeiasca pogorâre de sus a Fiului, ca și în Vifleem și în peștera sufletului nostru arătându-Se. Cu mintea luminată prin credință, prin viață neprihănită, împodobită cu roadele milosteniei, să aducem Celui ce azi Se naște din nou pentru noi, fapte bune în loc de smirnă, creștinești virtuți în loc de aur și cucernice rugăciuni de laudă și mulțumită în loc de tămâie.

Împodobind prin credință, lămuritoare de taine, înțelegerea Nașterii cei mai pe sus de fire, ce creștinește prăznuim, din visteriile sufletului să strigăm: **Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu**, Celui în trei Ipostasuri. Prin Carele între oameni bunăvoința mântuirii s'a arătat, din peșteră lumina cunoștinții răsărindu-Ne, El Insuș „Soarele dreptății“, ca un iubitor de oameni. Amin.

Caransebeș, la Praznicul Nașterii Domnului din anul 1935.

Al vostru al tuturor iubitor părinte:

VASILE,
Episcop

„Hristos se naște...”

Preot **Iacob Crețiu.**

Astăzi este zi de mare bucurie, zi de înălțare sufletească pentru tot neamul creștinesc și de Hristos iubitor, căci în iesle, la margine de oraș se naște Cel fără început, Iisus Domnul, Fiul lui Dumnezeu.

Astăzi ia trup omenesc Cel care nu trebuia să se nască, pentru că El este mai înainte de naștere.

Astăzi în sute de mii de sfinte locașuri, pretutindeni unde a pătruns învațătura atotmăntuitoare a dumnezeescului prunc, cei pentru a căror mântuire s'a născut Cel fără de început, în cântări de laudă sărbătorească descoperirea tainei celei din veac ascunsă și de îngeri neștiută.

Astăzi un fior inefabil străbate sufletele tuturor creștinilor.

...Pentru copiii în cari sentimentul poeziei iernei este atât de viu și neprihănit ca și albul imaculat al zăpezii, sărbătorească de astăzi, nașterea copilului sfânt este cea mai emoționantă sărbătoare. La nici o altă sărbătoare nu sunt atâtea datini strămoșești, în cari se împletește atât de fericit ideea slăntă creștină cu dragostea de patrie și cămin.

Pentru cei în vârstă, prinși în vârtoarea frământărilor și patimilor zilnice, această zi sosește ca un armistițiu sfânt, ca un moment de reculegere sufletească și de hotărîre a unui început de viață nouă.

Pentru cei bătrâni este un moment de simțăminte duioase, cari răscolesc adâncul ființei lor. Cei cu iarna vieții în plete își aduc aminte cu nostalgie de vremile demult apuse, cari s'au dus.

Astăzi glasul clopotelor, prelung și înduioșător, împrăștiind veselie peste tot pământul, care este în sărbătoare, cheamă pe creștini la sfânta biserică, unde slujitorii sfințelor altare citesc din pagini sfinte istoria nașterii celei minunate.

Ascultând cu evlavie, adânciți în gânduri sfinte, creștinii coboară la Betlehemul pământesc și împletesc din nou în gând împrejurările în cari a văzut lumina zilei Pruncul Iisus... Mântuitorul neamului omenesc.

Par' că văd aievea o iesle de vite, pe care stă culcat, înfășurat în scutece sărăcicioase Cel ce a făcut cerul și pământul; pe păstorii tăcuți și plini de evlavie, cari abia îndrăznesc să se apropie; pe magii cari cad în genunchi și aduc daruri: aur, smirnă și tămâie. Văd, cum copilul sfânt zâmbește tuturor, întinzându-și mâinile cu gingășie. Văd împrejurul staulului mulțime de

oști îngerești, cari cântă imnul Dumnezeirii, al desrobirii de păcate și al păcii, imnul care a străbătut dealungul veacurilor: „*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire...*”

Fericiți ați fost voi păstorilor și după voi, noi toți cei de acum, căci ni s'a dat să vedem și să auzim cecece mulți proroci au dorit să vadă și să audă.

Mărire Ție Dumnezeule, că Te-ai pogorît din cer pe pământ, ca să ridici pe cei căzuți și să luminezi pe cei cuprinși de întuneric...

...Te-ai născut Doamne, mântuește-ne și pe noi nelegiuții de azi. Multe sunt fărădelegile noastre și mulți sunt azi din cei cari în loc să Te preamărească, Te hulesc, dar nu ne lăpăda pe noi în întunerecul cel mai din afară. Fie-ți milă de noi. Ne ajunge greul zilei de azi, dar pe acesta îl suportăm cu resemnare, pentru păcatele noastre. Pogoară în sufletele noastre, de Nașterea Ta sfântă, duhul înțelegerii, duhul temerii de Dumnezeu, duhul înțelepciunii, duhul iubirii frățești, căci prea suntem desbinați și prea multe sunt nenorocirile cari ne așteaptă, dacă noi ne vom dușmăni și de mâine începând, așa cum ne-am dușmănit până în această sfântă și mare zi a întrupării Tale.

...Fraților! „*Hristos se naște, măriți-L... întâmpinați-L...*”, dar nu cu haina zdrențuită a sufletului nostru, murdărit de prea multe păcate zilnice, ci îmbrăcați haină nouă duhovnicească, pentru primirea demnă a Celui născut azi în Betlehem.

...„*Hristos pe pământ, înălțați-vă!*” Iisus Domnul e pe pământ, între noi. *Lăsați ura, întinde-văți frățește mâinile, îmbrățișați-vă, împăcați-Vă, înălțați-Vă!*

Altcum, dezbinările și ura ne vor omori pe noi și pe ai noștri.

Așteptând Crăciunul.

Fiecare așteptăm sărbătorile Crăciunului cu aceeași neschimbătă, proaspătă și fecundă sărbătoare. Ceva deosebit ne aduce această sfântă sărbătoare în fiecare an. Dela copiii cari deabea au început a gunguri, până la moșneagul albit, e o neobicinuită trepidație cu felurite pregătiri, pentru ceasul când toți se vor împărtași de căldura cercului în care își vor petrece clipele de astămpăr și regăsire.

Copiii — maie ales copiii — începând cu cei de leagăn, se înpritenesc cu Moș Crăciun, care se poartă cu ei cu multă dărnicie. Pentru lumea lor mică, acest „moș” are atât de puternică înrăurire, încât nu-l vor uita niciodată.

Cei tineri își împletesc comorile de avânt cu duioase și apropiate amintiri. Și însfârșit ceilalți nu-și pot nici ei șterge tradiționalul ecou de: „ce ne-aduce Moș Crăciun“.

Este netăgăduit, că în timpurile mai bune risipa de bani și de suflet era cu mult mai mare. Dar ori cât ar fi de grele ceasurile de acum, totuși omul caută să-și împlinească sfintele datorii străvechi, atât față de sine cât și față de ai săi.

Chipurile în cari se petrec aceste sărbări sunt multiple, pentru că felurite sunt și împrejurările în care se găesc oamenii. Dela petrecerile nevinovate și cumpătate din sânul familiei și până la abuzurile și exagerările cari numai petreceri nu se pot numi, omul poate epuiza o întreagă gamă de posibilități.

Neîndoios că sunt destui și de acei cari nici pe departe nu au puțință să se bucure de a prăsnui cât de cât aceste sfinte sărbători. Căci alături de atâția alintăți ai soartei cari parcă sfidător huzuresc în lux și îmbuibare, vezi pe acei mulți necăjiți și chinuți de mizerie.

Dar niciodată n'au lipsit suferințele și durerile din lume. Totdeauna a fost așa și acest cântec, vecinic va fi repetat.

Niciodată binefacerea n'a odrăslit din contrastul dintre bogăție și sărăcie, ci această floare creștină a răsărit din inimile oamenilor.

Risipiți sau înstrăinați prin diversele aspecte ale luptei cotidiene pentru pâne, sfintele sărbători ale Intrupării îi mai apropie unii de alții. Inimile fiilor aceluiaș Tată, mai ușor se pot întâlni în aceste zile de regăsire în sine, când adâncurile adormite ale sufletului încep să vibreze, să prindă grai.

Dacă omul s'a înstreinat de aproapele său, nu-i de vină numai el. Dar oricât ar fi el înstreinat, totuși e departe de a fi declarat, de a fi socotit de dușman al semenului său. Totdeauna omul poate fi în oarecare măsură mai bun de cum este.

Infrățiți întru aceeași nădejde și așteptare a sărbătorilor ce vin, cu toții ne apropiem cu nespuse nerăbdare de darurile marelui Praznic.

Fie dar, ca Nașterea Domnului să reușească a ne aduce tuturor o rază de nădejde în vremuri de izbăvire. Fie ca această dumnezească sărbătoare să verse în fiecare inimă ceva din balsamul sfânt al mângăerii.

Și fie suflet cât de obidit, fie ochi cât de înlăcrimați, Nașterea celui fără de greșală să le aducă cerească alinare și uitare, măcar pentru o clipă, a tuturor durerilor și amărăciunilor.

Dimitrie Anuțoiu preot în Poiana.

Nașterea Domnului.

Praznic mare, luminat și mântuitor de suflete serbează biserica creștină an de an, cu ocaziunea nașterii Aceluia „Carele în chipul lui Dumnezeu fiind, nu răpire a socotit a fi El întocmai cu Dumnezeu; ci s'a deșertat pe Sine, chip de rob luând, întru asemănarea oamenilor făcându-se“ (Fil. c. 2, v. 6—7).

Mare este praznicul Nașterii Mântuitorului, prin binefacerile cele mari ce le-am primit în dar dela Dânsul, de pe urma nașterii, a petrecerii și patimilor Sale de pe pământ, pentru mântuirea noastră. Căci „de n'ar fi fost nașterea, n'ar fi fost nici învierea“.

Mare este praznicul Nașterii Mântuitorului, prin deslegarea ce s'a dat „tainei celei din veac ascunse și de oameni neștiută“.

Luminat este acest praznic prin lumina ce a adus-o în lume Mântuitorul, luminează care a covârșit întunerecul în care zăceau cei de sub lege. Cea mai mare minune — și taină în acelaș timp — ce s'a săvârșit în planul de mântuire al lui Dumnezeu, a fost și este conceperea supranaturală și nașterea Aceluia, Care păcatele noastre le poartă.

„O minune mai mare decât toate minunile cele de demult“ s'a împlinit prin nașterea blândului Iisus, în ieslea din Vifleemul Iudeei. „Iată s'a împlinit proorocia Isaiei, că Fecioara ai născut“ în peștera rece a orașului mântuirii noastre, înconjurată de căldura păstorilor, de cântarea de mărire a îngerilor, luminată de steaua minunată și ocrotită de darurile simbolice ale magilor. Iată un tablou modest în aparență, dar bogat în consecințe pentru mântuirea lumii. El, Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, se naște nu în palate bogate, înconjurat nu de bogați, farisei și cărturari trufași, ci într'o peșteră săracă, în ieslea dobitoacelor, înconjurat de cântarea de mărire a îngerilor și de simplitatea și nevinovăția păstorilor, vrând și prin aceasta să arate, că opera Sa mare, nu este destinată unei singure clase de oameni, ci tuturor deopotrivă. Acest mediu modest l-a ales Dumnezeu pentru nașterea Fiului Său. Opera de mântuire care s'a început deodată cu nașterea lui Hristos a fost și este destinată pentru tot omul ce vine în lume. Toată această operă de mântuire, a fost concepută în planul etern al lui Dumnezeu, în fața căruia, trebuie cu drept cuvânt să exclamăm alături de sfântul apostol Pavel: „O adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu! Cât sunt de necercate judecățile Lui și necurmăte căile Lui“ (Rom. c. 11, v. 33). Numai prin prisma cre-

dinți creștine vom putea înțelege și noi „taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută“, precum și proorocia Isaiei că „Iată o fecioară în pântece va lua și va naște Fiu“. Cu rațiunea, constatăm numai faptul în sine al nașterii, efectul. Cauza acestui efect, o putem concepe numai prin credință. Credința creștină să fie aceea, care să se întărească și mai mult în sufletele creștinilor, prin serbarea cu vrednicie a acestui praznic mare, luminat și frumos. Frumos, căci așa cum serbează ortodoxia românească acest praznic, nu-l serbează nimeni. Slujbele religioase frumoase, obiceiurile frumoase împreunate cu acest praznic și în fine frumusețea colindelor noastre pline de învățături religioase.

„Astăzi s'a născut Cel făr' de nceput, cum au spus proorocii“. Iată una din învățăturile bisericii, concretizată în versuri de fantezia bogată a românului. La sărbătoarea „plinirei vremii“, să cântăm și noi stihirea vecerniei: „Ce vom aduce ție Hristoase? Că te-ai arătat pe pământ ca un om pentru noi; că fiecare din fapțurile cele făcute de tine mulțumită aduc Ție. Îngerii lauda, cerurile steaua, magii daruri, păstorii minunea, pământul peștera, pustiiul ieslea, iar noi pe Maica Fecioara“. Și noi alăturarea de fapțurile Sale, să aducem mulțumită Lui și bucurându-ne să împletim cântarea de mărire a îngerilor „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu...“ cu frumoasa colindă de bucurie „Veniți astăzi credincioșii, să săltăm; de nașterea lui Hristos ne bucurăm“. Și atunci într'adevăr lui Dumnezeu va fi mărire, iar „pe pământ pace și între oameni bunăvoire“.

Liviu Surlașiu paroh, Jebel.

Nașterea lui Iisus.

De: Preot Moise Ghilezan

Napoi în vremi socotite în veacuri — zeci, în ani — milenii, în zile — mii de mii, într'un sălaș din margine d'oraș — la Betleem, s'a născut prunc — Iisus, din maică fecioară — Maria, ca să fie lumii — Isbăvitor.

Adică, la plinirea vremii.

Când litera scrisă în stih de sfântă scriptură, predicată în grai de proroc luminat de Dumnezeu, s'a făcut fapt plinit, moment pipăit cu tot ce oamenii d'atunci au putut gândi, vedea, auzi, și înțelege.

Cetim la Daniil 9, 24-27: „Șaptezeci de săptămâni s'au hotărât asupra poporului tău și asupra Cetății tale celei sfinte, pentru oprirea fărădelegii, pentru nimicirea păcatelor, pentru

ispășirea nedreptății și introducerea dreptății celei vecinice, prin Trimisul Domnului, carele va face legământ tare“. Așa le-a vorbit marele proroc celor duși în țară străină, robi lui Nabucodonosor cuceritorul, făcându-i să înțeleagă calculată în timp venirea Mângăitorului făgăduit în pericopă protoevanghelică.

Un cuvânt rostit cu șase sute de ani înainte.

O profecie.

Meiță să fie unora — adică celor rămași în rest nebăgat în seamă în fața lumii dar ales de Dumnezeu sămânța de odrăslire dumnezeiască — iscodire nădejdlor celor ce mângăie în necazuri, nădejdea ce alină în dureri, nădejdea ce dă curaj în greutăți, nădejdea ce înalță fără să coboară, nădejdea ce smerește fără să umilească.

Nădejdea mesianică.

Altora sminteală.

Sminteala nerodului datat stricăciunii trupului și sufletului — lepădat, înstrăinat de Dumnezeu.

Sminteală conducătorilor — preoți și judecători — cari, după cuvântul măritului proroc Isaia 1, 23 „orfanului nu făceau dreptate și judecata văduvei n'ajungea până la ei“.

Sminteală pentru că n'au înțeles, pentru că nu au crezut.

Și totuși ce trebuia să se spună s'a spus; ce era rânduit în plan înalt — mai înalt decât zenitul tuturor gândurilor și cugetelor tuturor — în planul cel de sus, s'a împlinit.

...La Betleem. Oraș mic, necunoscut oamenilor dar cunoscut lui Dumnezeu. Lui i-s'a adresat cuvântul profetului Miha 5, 1 „și tu Betleeme, pământul Iudeii nu ești deloc cel mai mic dintre căpeteniile lui Iuda căci din tine va ieși Povățuitorul care va paște poporul meu“.

La Betleem s'a arătat — în lumina razelor de stea în cântece de fluer și osanale îngerești, în leagăn de paie așternut de vită, în scutece de sdrențe înfășurătură sfântă, în brațe de fecioară — pruncul lui Dumnezeu fiu, oamenilor isbăvitor.

Așa cum s'a zis de Domnul prin prorocul Isaia 7, 14 „Iată fecioara va avea în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel“.

Din fecioara Maria.

Cea nenuntită dar de rod sfânt zămislitoare, pururea fecioară și totuși născătoare.

Născătoare de Dumnezeu.

Maică fiului celui numit cu nume șoptit de glas de inger, în arătări de taină în vis — visul lui Iosif: „Iosife fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria femeia ta, că ce s'a zămislit întrânsa este Duhul Sfânt. Ea va naște fiu și vei chema numele lui Iisus“. Matei 1, 20-21.

Arătări minunate în minuni arătate.

Minunea a fost cărarea de coborâș pe pământ la întrupare; minunea a fost cheia cuvântului și lucrului între oameni; minunea a fost scara de suiș la cer la înălțare... lui Iisus. El însuși minune.

Minune neînțeleasă.

Atunci? — Pentru că l-au așteptat Stăpân dar El a luat chip de slugă.

L-au așteptat cu dorul înavușirii dar El i-a învățat sărăcia.

L-au așteptat în mâini cu pietrii dar El le-a dăruit pâine.

L-au așteptat cu sabie de război dar El a predicat pacea.

Război, nimicire, avere și stăpânire.

Iată visurile nutrite cu amar din veac în veac, din neam în neam și plătite cu dulce(?) — gustul în nesimțire, dulcele rănilor sângere-rânde al trupurilor sfârticate de glonț, de pușcă, de prăpăd de tun.

La așa idealuri? Așa preț?

Atunci, acum, întotdeauna.

Îngăduința, sărăcia, supunerea și pacea.

Virtuți de vorbă predicatorială. Așa este.

Și, Doamne! cât nu sânt de preamăriți, de laudați, de zeificați predicatorii acestor atât de mărite bunuri? De câte ori mai strălucitoare, mai luminată, nu ne-ar apărea însă, ființa îmbrăcată în haina acestor podoabe prea frumoase, creștinești, dragi și lui Dumnezeu?

Să ne facă dragi lui Dumnezeu, să împace lumea, d'asta s'a pogorât la Betleem Iisus izbăvitorul.

Îndrăgirea lui Dumnezeu râvnind să ne ridicăm d'asupra noastră și să ne închinăm la praznicul Crăciunului cântând lui Iisus:

„Hristos se naște, măriți-L“.

„Hristos din ceriuri, înălțați-vă“

„Hristos pe pământ, întâmpinați-L.“

Creștinism și iudaism.

În vremea din urmă lumea creștină se simte tot mai mult stingherită de curente de alte lumi, dușmane. Momentan și pentru caracterul perpetuu al creștinismului numim efectul curentelor acestora „stingherire“, în realitate ele duc o luptă surdă, veche de două mii de ani, împotriva edificiului zidit cu prețul Cinstului sânger al lui Hristos.

Iudaismul nu este o religie, nu este nici sistem filozofic; cu toate acestea reprezintă o forță, dacă nu temută în orice caz suficient de periculoasă pentru creștinism. Ce este dar și în

ce chip iudaismul este periculos dezvoltării pacifice a societății creștine?

În câteva cuvinte iată întreaga explicație.

Evreii sau Iudeii cum li se mai zice, îndată la început în mare parte refuză învățătura lui Iisus Hristos. Ei au vrut dela El glorie pământească, lepădarea jugului roman, biruire asupra lor și asupra tuturor neamurilor pământului; niciodată ei nu s'au gândit la o înfrățire sinceră cu popoarele lumii; popor privilegiat cum se credea — cu Iahve al său și numai al său — spera să domineze lumea, să o stăpânească aidoma unei moșteniri legitime și exclusive. Întemeind însă Iisus pe pământ o „împărăție a lui Dumnezeu“ și nici decum un regat convenit numai Iudeilor, așteptările acestora se văd năruite și bruscate. De aici îndârjirea împotriva lui Hristos, împotriva învățăturilor lui ca și a tuturor aderenților din toate veacurile.

Învățătura Mântuitorului se rezumă la ascultare, supunere, pace și iubire, mai ales iubire. Idealul creștin, profund uman este de ordin moral superior. Nu se poate împăca iudaismul cu el, dar nici nu vrea împăcare. Iudaismul nu are un ideal în înțelesul propriu al cuvântului, un ideal moral. El râvnește stăpânirea lumii, prin bani, prin bogăție; un ideal josnic deci. Ținta lui este de ordin material, iar ceea ce este material, este și trecător.

Iudaismul apare dar ca o concepție specifică a unui popor, poporul evreu, care prin ea vrea hegemonie asupra tuturor popoarelor pământului.

Mijloacele de cari se folosesc Evreii ca să-și impună ținta lor aceasta, sunt felurite. În orice caz sunt nenumărat de multe, și dacă în aparență nu toate urmăresc direct realizarea lui, indirect îl vizează toate până la unul. Așa cosmopolitismul înrudit cu internaționalismul, francmasoneria aliată bună cu ele; așa comunismul sau bolșevismul, fructe ale ateismului.

Afară de aceste organe și organizații, unele destul de puternice, iudaismul are și altele, de natură mai intimă, nedesvăluite străinilor. Căci trebuie constatat un lucru, în mrejele acestor organizații au apucat să intre, activând uneori cu febrilitate de neofiti foarte mulți neevrei. Cine conduce astăzi Rusia? Caucazianul Stalin este doar o căciulă potrivită la capul evreilor cari au bolșevizat întreaga Rusie numai în scopul de a o conduce ei înșiși spre apele lor! Colaborarea aceasta inconștientă, și în aceeași măsură condamnată, confirmă gradul de intensitate cu care operează iudaismul în diferitele lui ipostase.

Surprinzător și greu de înțeles e faptul că mai asiduu și mai îndârjit este iudaismul aici la noi în Europa. Pricini sunt multe.

Continental nostru are civilizația și tradiția mai veche a civilizației sale. Iudaismul asemenea sectarilor — tot un fel de instrument de corupție în poporul de jos — atacă doar temelia întăririlor adverse. Creștinismul de asemenea are cele mai puternice realizări și afirmări în Europa; iudaismul este nu numai o negare a creștinismului, ci și un dușman ireductibil. Dar mai avem și o altă explicație a acestei nebune goane a iudaismului în Europa. *Materialismul*, un făt de ispravă al concepției iudaice s'a cubărit binișor în temelile bătrânei Europe. O știință și o filosofie, care a călcat odată cu piciorul stâng i-a priit de minune iudaismului, mare profitor din toate slăbiciunile adversarilor...

Iudaismul duce lupta lui pe viață și pe moarte în toate formele de manifestare ale spiritului uman, cu deosebire împotriva celui creștin. În organizația socială, în religie, în artă, în știință pretutindeni el își plasează doctrina și pe susținătorii plătiți ai doctrinei lor.

Creștinii, am avut în cursul istoriei atâtea edificatoare exemple de pericolul ce-l reprezintă pentru noi iudaismul cu miriadele lui de tentacule.

Și copilul Iisus, care ca astăzi se naște în fluturarea săbiei lui Irod pentruca înfățișat să moară răstignit tot de ai săi cu complicitatea lui Pilat, ne dă un mic prilej de meditare.

Dorim tuturor colaboratorilor, cettitorilor și prietenilor foii noastre ca

*Nașterea lui Hristos
Să le fie de folos!*

ȘTIRI

Conferințe. Dumineca trecută au conferențiat dnii profesori Dimitrie Cusma dela liceu despre *datinile și obiceiurile de Crăciun*, Nicolae Tomiciu dela școala normală despre *Caransebeșul în secolul XIV-XVII-lea*. Ambele conferințe, deosebit de interesante, au fost încadrate în coruri și declamări.

Numire. Dl profesor Matei Armaș, consilier eparhial, a fost numit prin înaltul decret regal Nr. 2820 din 11 Decembrie 1935 director stabil al liceului de băieți „Traian Doda” din Caransebeș. Felicitări!

Redactor responsabil: Nicolae Cornean, consilier referent eparhial

Serbare ostășească. Ostașii Batalionului 2 de Gardă Regală din orașul nostru au dat o bine reușită „serbare ostășească”. Remarcăm bucățile corale, conduse de prof. C. Vladu, nu mai puțin sollicitudinea pentru îndrumarea culturală pe care harnicul comandant al Batalionului, colonelul M. Ilescu o poartă tuturor ofițerilor și soldaților acestei unități.

† **Iosif Kiss** student al Academiei noastre teologice a trecut la vecinicie acum în pragul sărbătorilor de bucurie ale creștinătății. La înmormântare a participat o delegație compusă din prof. Isaia Suru și doi studenți dela Academie împărțind jalea mare a comunei Duleu din ziua de 17 Decembrie.

Dumnezeu să însemne în cartea viilor pe cel adormit.

COMUNICAT.

Nr. 4500 Sc. 1935.

Preotul Victor Aga din Chișoda a tipărit anul acesta un crâmpeiu din „Simbolica biblică și creștină, dicționar enciclopedic”.

Cartea este unica în acest fel în literatura noastră. Cuprinde în nucleu aproape toate disciplinele teologice și este un bun îndrumător în teologia practică.

Are 400 pagini (Lei 200) și se poate comanda la autor: Chișoda poșta Fratelia.

Caransebeș în 14 Decembrie 1935.

Consiliul eparhial

Aviz! Librăria Diecezană **Aviz!**
din Caransebeș

cumpără **III**
ceară curată

cu prețurile cele mai
avantajoase, în orice
cantități.

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află
de vânzare la Librăria Diecezană.

Tiparul și editura Tipografiei diecezane, Caransebeș

